

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 107.190 van 30 mei 2002

A. 100.672/VIII-2772

In zake: **JOUREZ Michel,**
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Benoît CAMBIER en
Mr. Luc CAMBIER, advocaten,
Jean-Baptiste Meunierstraat 22
1050 Brussel,

tegen:

**het openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn van Sint-Pieters-Woluwe,**

dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 20 februari 2001 ingediende verzoekschrift, waarbij Michel JOUREZ de nietigverklaring vordert van de beslissing van 19 december 2000 waarbij het vast bureau van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Sint-Pieters-Woluwe hem bij wijze van tuchtstraf een berisping geeft;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 december 2001, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de brieven die als laatste memorie van de partijen gelden;

Gelet op de beschikking van 11 april 2002, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 24 mei 2002;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. B. CAMBIER, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Verzoeker, die in 1975 bij de verwerende partij in dienst is getreden, is hoofd van de dienst voor socio-professionele inschakeling.

2. Op 27 juli 2000 neemt de raad voor maatschappelijk welzijn Philippe MARIUS in dienst als maatschappelijk werker voor een bepaalde tijd van twaalf maanden, op de grond dat "een voltijdse maatschappelijk assistent in dienst moet worden genomen om een aantal sociale, juridische en administratieve taken te vervullen en als tussenpersoon tussen de dienst van het secretariaat en de sociale dienst te fungeren".

3. Op 7 november 2000, na een vergadering van het bijzonder comité voor de sociale dienst, ontspint zich een gesprek tussen Jean DEPAEPE, OCMW-voorzitter, Nathalie DEVROEY, lid van het bijzonder comité voor de sociale dienst, verzoeker en Philippe MARIUS. Daarbij merkt laatstgenoemde op dat zijn werk op het secretariaat hem slechts halftijds in beslag neemt en dat hij zich de andere helft van de tijd nuttig zou kunnen maken op de sociale dienst, die al lang met een personeelsgebrek kampt.

Jean DEPAEPE neemt een standpunt in over dat voorstel. Philippe MARIUS en verzoeker interpreteren zijn woorden als een toestemming om de bevoegdheden van Philippe MARIUS te wijzigen, wat de voorzitter zou meedelen aan Alain WILMOTTE, secretaris van het OCMW.

4. Philippe MARIUS dient zich op 9 november 2000 's morgens aan op de sociale dienst om er te werken. Op de vraag van het hoofd van die dienst of hij toestemming heeft gekregen om dat te doen, antwoordt hij dat hij zijn hiërarchische meerdere op de hoogte heeft gebracht en dat deze geen enkel bezwaar heeft gemaakt.

5. Op dezelfde dag, om 13.15 uur, houdt verzoeker de tweemaandelijks vergadering van zijn dienst en verneemt hij de komst van Philippe MARIUS, die hij aan zijn team voorstelt.

6. De volgende dag brengt de OCMW-secretaris verslag uit bij het vast bureau, bevestigt hij dat hij op 9 november om 14.15 uur heeft vernomen dat Philippe MARIUS zou worden overgeplaatst en verwijt hij verzoeker dat hij:

" (...) als hoofd van de sociale dienst, zonder mij hiervan op de hoogte te brengen:

- toestemming gegeven heeft of althans niet verhinderd heeft dat de heer MARIUS verscheidene afspraken krijgt met mensen die steun krijgen van de dienst voor maatschappelijke reïntegratie, en dat zeker vanaf 9 november 2000;
- op 9 november 2000 de heer MARIUS welkom heeft geheten op zijn sociale dienst tijdens de dienstvergadering die de heer JOUREZ om 13.15 uur heeft gehouden of niet onmiddellijk gereageerd heeft toen de verwelcoming van de heer MARIUS en de indiensttreding bij de sociale dienst tijdens die vergadering zijn bevestigd;
- de heer MARIUS een taak heeft laten vervullen op de dienst voor maatschappelijke reïntegratie, in een lokaal naast het zijne, direct na die vergadering".

Voorts wordt verzoeker ten laste gelegd dat hij niet heeft bijgedragen tot de goede uitvoering van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 27 juli 2000, waarbij werd bepaald welke doelstelling met de indienstneming van Philippe MARIUS moest worden bereikt.

Tot slot is Alain WILMOTTE van oordeel dat verzoeker een tuchtvergrijp heeft begaan, tekortgeschoten is in zijn beroepsplicht en inzonderheid in zijn plicht als diensthoofd, aangezien de eerste plicht is loyaal te zijn ten aanzien van de instellingen en autoriteiten, wat inhoudt dat de hiërarchische weg wordt gevolgd. Hij stelt bijgevolg voor dat verzoeker wordt gehoord en dat een tuchtprocedure wordt ingesteld.

7. Bij een aangetekende brief van 14 november 2000 wordt verzoeker opgeroepen om op 5 december 2000 door het vast bureau te worden gehoord. Aan betrokkene wordt het volledige verslag van de secretaris bezorgd.

8. Op 28 november 2000 richt verzoeker aan het OCMW en aan de leden van het vast bureau een lange brief, waarin hij het relaas geeft van de feiten. In die brief merkt hij op dat hij "de pech heeft gehad aanwezig te zijn bij een verklaring die vandaag wordt betwist".

9. Verzoeker wordt op 5 december 2000 gehoord in aanwezigheid van voorzitter Jean DEPAEPE, de heren LECLAIR en VAN DE VELDE en secretaris Alain WILMOTTE.

Verzoeker wordt bijgestaan door de heer PLUVINAGE.

In het proces-verbaal staat inzonderheid het volgende:

" (...) De heer DEPAEPE wijst erop dat na de comitévergadering van 7.11.2000 verscheidene personen in de vergaderzaal zijn gebleven, namelijk hijzelf, mevrouw DEVROEY, de heren JOUREZ en MARIUS, mevrouw VAN LEDE en mevrouw HERVE. Mevrouw VAN LEDE merkte op dat mevrouw DE LIBERTO absoluut moest worden vervangen en dat, aangezien de heer MARIUS naar die betrekking gesolliciteerd had, de zaak op die manier geregeld kon worden. Op dat ogenblik heeft de heer DEPAEPE het volgende gezegd:

- 1° dat hij daarvan nota nam en dat hij de zaak zou bekijken met de heer WILMOTTE
- 2° dat hij niets kon doen vóór de volgende dinsdag
- 3° dat hij twee andere personen moest ontmoeten om te zien of de heer MARIUS kon worden ontlast van bepaalde taken van de dienst van het secretariaat
- 4° dat hij de mogelijkheid zou bekijken om mevrouw DE LIBERTO te vervangen.

Hij verwijt de heer JOUREZ dat zich al lang problemen voordoen telkens wanneer ze de diensten trachten te verbeteren.

De heer PLUVINAGE verklaart dat hij de debatten weer in hun context willen plaatsen en wil dat het incident dat aan de basis ligt van de verwijten aan het adres van de heer JOUREZ niet nog grotere proporties aanneemt, dat de bovengenoemde verklaring van de heer DEPAEPE over de administratieve taken die de heer MARIUS mag uitoefenen of die hem zijn toevertrouwd, verschillend geïnterpreteerd is door verscheidene aanwezigen na de comitévergadering van 7.11.2000.

De heer WILMOTTE doet voorlezing van zijn verslag dat aan het begin van de notulen is overgenomen, en wijst nogmaals op de feiten die de heer JOUREZ ten laste worden gelegd, namelijk, samengevat, naast de tekortkomingen aan de verplichting om loyaal te zijn en de hiërarchische weg te volgen, het feit dat hij niet heeft meegewerkt aan de goede uitvoering van de beslissing van de Raad van 27.02.2000 en dat hij, in het bijzonder ten aanzien van zijn dienst, een houding heeft aangenomen die de goede werking van de administratie en de organisatie van de diensten in het gedrang brengt.

De heer DEPAEPE verklaart dat hij nooit heeft gezegd dat de heer MARIUS onmiddellijk op de sociale dienst mocht gaan werken, maar dat hij dat moest bespreken met de heer WILMOTTE en dat hij de zaak de volgende dinsdag zou bekijken.

De heer JOUREZ beweert dat hij daarna, in de werkkamer van de heer DEPAEPE waar het gesprek beweerdelijk is voortgezet, had begrepen dat die toestemming werd gegeven.

(...)

De heer PLUVINAGE stelt vast dat de bespreking vooral draait rond het probleem van een beslissing die de voorzitter al dan niet zou hebben genomen, waarbij verscheidene getuigen beweren dat ze in het onderhavige geval te goeder trouw hebben gehandeld, omdat ze hadden menen te begrijpen dat een beslissing was genomen".

Nathalie DEVROEY, lid van het bijzonder comité en getuige, leest vervolgens haar schriftelijke verklaring voor. Die verklaring bevat haar uiteenzetting van de feiten en eindigt als volgt:

" (...)

Tijdens de vergadering van het bijzonder comité voor maatschappelijk welzijn van 7 november hebben mevrouw VAN LEDE en mevrouw HERVE nogmaals erop aangedrongen dat de betrekking van maatschappelijk assistent binnen hun inschakelingsdienst dringend moest worden toegekend. Het was werkelijk dringend, aangezien vanwege de toename van het aantal dossiers de termijn om een afspraak te maken meer dan twee weken was geworden. Het gevolg zijn slechte omstandigheden voor een efficiënte begeleiding van de steuntrekkenden.

Aan het einde van die comitévergadering hebben de heren DEPAEPE, JOUREZ, MARIUS en ikzelf het gesprek daaromtrent voortgezet. De heer MARIUS heeft herinnerd aan zijn schriftelijke aanvraag om overheveling naar de inschakelingsdienst. Hij heeft uitgelegd dat het werk dat hem op de dienst van het secretariaat werd opgedragen (corrigeren van notulen, stookoliecheques, voorbereiding van tweedelijnsopvang en andere administratieve taken) ongeveer de helft van zijn tijd in beslag nam en dat hij af en toe niets te doen had. Voorts heeft hij erop gewezen dat hij, als hij niets om handen heeft, zou kunnen helpen op de inschakelingsdienst zonder zijn werk op het secretariaat te verwaarlozen.

De heer DEPAEPE, die op die manier dus vernomen heeft dat de heer MARIUS tijd over had, heeft hem toestemming gegeven om mee te helpen op de inschakelingsdienst.

De heer DEPAEPE heeft vervolgens opgemerkt dat hij de zaak zou bespreken met de heer WILMOTTE. Aan het einde van dat gesprek was het voor mij duidelijk dat de heer MARIUS mocht meehelpen op de inschakelingsdienst wanneer zijn werklast op het secretariaat dat toeliet en dat de voorzitter de situatie in orde zou brengen.

Net zoals ik heeft de heer JOUREZ zich daarover verheugd.
(...)

Mevrouw DEVROEY merkt op dat ze verstoeld staat van de manier waarop deze zaak steeds grotere proporties heeft aangenomen.

De heer PLUVINAGE merkt op dat dit voor hem de tweede persoon is die heeft begrepen dat de heer DEPAEPE toestemming gaf opdat de heer MARIUS de dienst voor socio-professionele inschakeling zou helpen.

De heer DEPAEPE is het daar niet mee eens en stelt dat hij wel gezegd heeft dat hij de zaak zou bespreken met de heer WILMOTTE en dat hij de volgende dinsdag een antwoord zou geven na te hebben nagegaan of de heer MARIUS

werkelijk tijd over had. Hij denkt dat de heer JOUREZ zijn wensen voor werkelijkheid houdt door de heer MARIUS aan de inschakelingsdienst te willen toewijzen.

De heer LECLAIR, lid van het vast bureau, vraagt aan mevrouw DEVROEY of ze op haar erewoord kan verklaren dat ze werkelijk heeft begrepen dat de heer DEPAEPE de heer MARIUS toestemming gaf om op de dienst voor socio-professionele inschakeling te werken.

Mevrouw DEVROEY antwoordt ja (...).

Philippe MARIUS zegt op zijn beurt op zijn erewoord dat niemand hem aangezet heeft om de dienst voor socio-professionele inschakeling te helpen en dat hij naar eer en geweten begrepen had dat hij die dienst mocht helpen als hij niets te doen had.

De secretaris tracht vervolgens aan te tonen dat Philippe MARIUS helemaal geen tijd over had op de dienst van het secretariaat. Nadat twee personeelsleden van het OCMW waren gehoord, maakte Alain WILMOTTE verzoeker de volgende verwijten, in de vorm van talrijke vragen:

- dat hij er niet voor gezorgd heeft dat de beslissing van de Raad van 27 juli 2000 over de indienstneming van Philippe MARIUS en het gestelde doel in acht werd genomen;
- dat hij de organisatie van de arbeidsverhoudingen tussen de sociale dienst en het secretariaat op losse schroeven heeft gezet, een organisatie die zo gewild is door de Raad, in afwezigheid van de Secretaris en zonder hem daarvan op de hoogte te hebben gebracht, "terwijl hij in twee hoedanigheden betrokken is: als personeelschef en als hoofd van het secretariaat";
- dat hij Philippe MARIUS tijdens de vergadering van 9 november heeft voorgesteld als lid van zijn dienst, waardoor hij hem aldus onttrok aan de dienst waaraan hij nog altijd toegewezen was;
- dat hij op 23 februari 1999 "op sarcastische toon" heeft geantwoord op een verzoek om te helpen bij het opstellen van teksten voor de sociale dienst;
- polemische en honende toon in een nota van 10 mei 2000 over de berekening van de sociale uitkeringen;
- weigering om in dialoog te treden en te overleggen;
- dat men geen beroep kan doen op hem als diensthoofd om nieuwe projecten op te zetten, zonder dat die projecten daardoor onherroepelijk in het gedrang worden gebracht;
- dat hij zijn personeel door zijn houding aanzet om de hiërarchische weg niet te volgen;
- dat hij alle personen van de dienst voor socio-professionele inschakeling tegelijk vrijaf heeft gegeven;

Het relaas in het proces-verbaal gaat als volgt verder:

"

De heer DEPAEPE preciseert dat:

1. het de laatste keer is dat hij wil meemaken dat alle personeelsleden van een dienst afwezig zijn;
2. dat men niet in september moet beginnen met de planning van de dienst voor socio-professionele inschakeling en de opleidingen;
3. dat hij een oplossing zal trachten te vinden voor het probleem dat is ontstaan door het vertrek van mevrouw DE LIBERTO, dat de personeelsdienst sinds september actief op zoek is naar een maatschappelijk assistent die als GESCO in dienst kan treden en dat het ernaar uitziet dat binnenkort een oplossing zal worden gevonden.

Hij wil deze vergadering besluiten met een verzoek aan de heer JOUREZ om beter mee te werken, zich intensiever bezig te houden met de financiële kant van de zaak en met de verschillende cellen van de sociale dienst; hij vraagt dat de heer JOUREZ als hoofd van de sociale dienst duidelijker meewerkt en dit niet alleen met de heer WILMOTTE, een respectabel man. Hij vraagt aan de heer WILMOTTE dat hij wat meer moeite doet om de contacten vlotter te laten verlopen, maar dat is een kwestie van karakter en het is niet moeilijk te begrijpen, aangezien de heer WILMOTTE iemand is die zijn werk ter harte neemt en de heer JOUREZ het werk als verlengde vakantie beschouwt.

(...) De heer WILMOTTE, die sinds 1994 werkzaam is bij het OCMW, heeft niet veel medewerking ervaren tijdens alle verbeteringen die hij heeft aangebracht. Het was altijd moeilijk om verbeteringen door de sociale dienst te laten aanvaarden:

- de informatica, met heel veel moeite

- de opleidingen, met heel veel moeite

de enige oplossing is dus dat iedereen zich een beetje meer inspant.

De heer JOUREZ vindt dat geen beschuldiging van het koesteren van kwade bedoelingen mag worden geuit en heeft de indruk dat zich hier een Dallasaflevering in het klein afspeelt.

De heer PLUVINAGE stelt vast dat het om een communicatieprobleem tussen personen gaat, dat het jammer is dat zo'n probleem niet tussen de hiërarchische meerdere en het betrokken personeelslid geregeld is kunnen worden. Volgens hem moet de relatie weer op het goede spoor worden gezet en worden bijgestuurd. Hij begrijpt niet waarom een tuchtvordering moest worden ingesteld, terwijl het probleem had kunnen worden opgelost door een gesprek tussen de heer WILMOTTE en de heer JOUREZ, zonder dat het vast bureau een tuchtzaak had hoeven in te stellen".

10. Op 18 december 2000 zendt verzoeker een ondertekend exemplaar van het proces-verbaal van het verhoor terug met de opmerking dat tijdens dat verhoor bewust vragen zijn behandeld waarover geen debat was gepland.

11. Bij een beslissing van 19 december 2000 geeft het vast bureau verzoeker bij wijze van tuchtstraf een berisping op de grond dat hij tekortgeschoten is in zijn beroepsplicht. Die beslissing is met de volgende redenen omkleed:

" (...)

Overwegende dat het vast bureau vaststelt dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn, namelijk naast de tekortkomingen in de verplichting om loyaal te zijn en de hiërarchische weg te volgen, het feit dat betrokkene de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 27.02.2000 niet in acht heeft genomen en niet heeft toegepast en ten aanzien van zijn dienst een houding heeft aangenomen die de goede werking van het OCMW en de organisatie van de diensten in het gedrang bracht;

Overwegende dat onaanvaardbaar is dat organisatie van de OCMW-diensten, waartoe de leden van de raad voor maatschappelijk welzijn unaniem hebben besloten met het uitdrukkelijke doel om de band tussen de secretaris en de sociale dienst te verstevigen, door een diensthoofd terzijde kan worden geschoven en kan worden geschonden, zonder dat de raad wederom het dossier voorgelegd heeft gekregen en gevraagd is om zijn beslissing te herzien en zonder dat de betrokkene daar ook maar iets over zegt aan de OCMW-secretaris;

Overwegende dat het tuchtrechtelijk vergrijp des te erger is, daar het afbreuk doet aan de organisatie en de goede werking van het OCMW, aangezien op initiatief van de heer JOUREZ daarover direct een dienstvergadering is gehouden, met alle nefaste gevolgen die dat voor een normale leiding van het personeel heeft;

Overwegende dat de heer JOUREZ aanvoert dat er een quiproquo is omtrent de precieze inhoud van de bespreking met de voorzitter en dat het bureau bereid is daarmee rekening te houden om de strafmaat te milderen, al is dat quiproquo geen geldige reden om de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn naast zich neer te leggen, niet met de secretaris te communiceren en een dienstvergadering te misbruiken (...);

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending, inzonderheid van de artikelen 51 en 52 van de wet van 8 juli 1976 op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, de artikelen 299 tot 301 en 305 van de nieuwe gemeentewet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid de artikelen over de rechten van verdediging, het vermoeden van onschuld en de bewijslast; dat hij aanvoert dat de feiten waarop de bestreden handeling gebaseerd is, niet bewezen zijn en zelfs door de toedracht van de zaak worden tegengesproken; dat hij stelt dat hij niet kon weten dat de bevoegde instanties geen toestemming hadden gegeven voor de komst van Philippe MARIUS en dat moeilijk denkbaar is dat hij op enige manier, zonder medeweten van de OCMW-secretaris, Philippe MARIUS zou hebben willen wegkapen, terwijl betrokkene diens rechtstreekse medewerker is; dat hij erop wijst dat van de vier personen die aan het gesprek van 7 november 2000 hebben deelgenomen, alleen de voorzitter een andere betekenis aan dat gesprek geeft dan die welke is gehoord en die de andere drie gesprekspartners uit dat gesprek hebben afgeleid; dat verzoeker aanvoert dat de tuchtrechtelijke overheid moet bewijzen dat de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan en dat het "quiproquo" niet alleen in aanmerking moest worden genomen wat de strafmaat betreft, maar ook voor de vraag of het tuchtrechtelijk vergrijp werkelijk is begaan; dat hij eraan herinnert dat Philippe MARIUS in dienst is genomen "om een aantal administratieve, juridische en sociale taken te vervullen en als tussenpersoon tussen de dienst van het secretariaat en de sociale dienst te fungeren" en dat de raad voor maatschappelijk welzijn dus niet beslist had dat Philippe MARIUS uitsluitend voor het secretariaat zou werken; dat hij voorts opmerkt dat het bestreden besluit gemotiveerd is met "de tekortkomingen in de verplichting om loyaal te zijn", wat inhoudt dat het vast bureau andere tekortkomingen in aanmerking heeft genomen dan die welke in de tuchtprocedure

behandeld zijn; dat verzoeker tot slot aanvoert dat het vast bureau de argumenten die hij heeft uiteengezet toen hij is gehoord en de getuigenissen die voor hem pleitten, niet heeft weerlegd;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de onderhavige zaak zich afspeelt tegen een achtergrond van eisen om meer personeel in dienst te nemen, welke eisen uitgaan van de dienst voor socio-professionele inschakeling en onder meer door verzoeker worden gevoed; dat de verwerende partij in verband met het gesprek van 7 november 2000 het volgende opmerkt:

" Zoals de OCMW-voorzitter tijdens het horen van verzoeker heeft uiteengezet, was het tijdens dat gesprek helemaal niet zijn bedoeling om in te stemmen met de wens van de aanwezige personen om de heer MARIUS halftijds op de dienst voor socio-professionele inschakeling te laten werken. Hij heeft alleen akte genomen van die wens en meegedeeld dat hij de zaak met de secretaris zou bespreken en op dat punt is het niet uitgesloten dat zijn woorden enigszins anders zijn opgevat doordat de gesprekspartners met groot ongeduld hun wens in vervulling wilden zien gaan (...)"

dat ze voorts opmerkt dat, gesteld dat de woorden van de voorzitter mogelijk onduidelijk waren, het ondenkbaar is dat verzoeker, die al vijftien jaar diensthoofd is, ze zo heeft kunnen opvatten dat Philippe MARIUS toestemming kreeg om vanaf 9 november 2000 halftijds op de dienst voor socio-professionele inschakeling te werken; dat ze ook aanvoert dat verzoeker niet onkundig kon zijn van de inhoud van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 27 juli 2000, die geen twijfel over de dienstaanwijzing van de Philippe MARIUS liet bestaan, aangezien het agendapunt als volgt luidde: "Hoofdbestuur - Dienst van het Secretariaat - indienstneming van een voltijdse maatschappelijk assistent"; dat de verwerende partij daaruit besluit dat alleen de raad voor maatschappelijk welzijn de dienstaanwijzing van Philippe MARIUS kon wijzigen en dat verzoeker had moeten nagaan wat het resultaat was van het gesprek tussen de voorzitter en de secretaris voordat hij betrokkene in zijn dienst welkom heette; dat de verwerende partij tot slot beklemtoont dat de bestreden handeling betrekking heeft op het besluit van het vast bureau van 13 november 2000 waarbij dat bureau kennis heeft genomen van het verslag van de secretaris "waarin een relaas wordt gegeven van de ten laste gelegde feiten" en daaruit opmaakt dat verzoeker geen straf heeft gekregen voor feiten die niet in de oproepingsbrief vermeld worden;

Overwegende dat de tekortkomingen die verzoeker ten laste worden gelegd, namelijk dat hij Philippe MARIUS in zijn dienst heeft opgenomen en verwelkomd heeft, voortvloeien uit de verklaring van de OCMW-voorzitter van 7 november 2000; dat het immers onwaarschijnlijk is dat betrokkene op eigen houtje het initiatief genomen zou hebben om naar een andere dienst te gaan; dat de

getuigenis van Nathalie DEVROEY, die ze op haar erewoord heeft afgelegd, niet is afgewezen om aanvaardbare redenen en overigens niet is betwist in haar aanwezigheid; dat uit het woord "quiproquo", dat in de bestreden handeling wordt gebezigd, blijkt dat de verwerende partij twijfelde aan de woorden die de OCMW-voorzitter werkelijk had gebruikt; dat het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 27 juli 2000 niet zo kan worden opgevat dat het uitgesloten was dat Philippe MARIUS, al was het maar deeltijds of af en toe, in andere diensten dan die van het secretariaat zou werken; dat het tegenstrijdig is verzoeker te verwijten dat hij aan de secretaris niet heeft gevraagd wat de uitkomst was van zijn gesprek met de voorzitter, en aan te voeren dat alleen de raad voor maatschappelijk welzijn de dienstaanwijzing van Philippe MARIUS kon wijzigen; dat het niet aan verzoeker was om op welke manier ook strijd te voeren tegen hetgeen hij vermocht te beschouwen als een beslissing van de voorzitter van het OCMW, aangezien die niet als kennelijk onwettig kon worden beschouwd; dat de tekortkomingen die verzoeker ten laste worden gelegd, hem niet als fouten kunnen worden aangerekend; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van het onpartijdigheidsbeginsel; dat hij aanvoert dat de OCMW-voorzitter hem heeft gehoord en heeft deelgenomen aan de stemming van het vast bureau, terwijl de grond van het dossier geheel of bijna geheel draait rond de vraag hoe zijn eigen woorden moeten worden begrepen of opgevat;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de betekenis van de woorden van de voorzitter voor haar niet de grond van het dossier zijn, maar dat hetgeen haar ertoe gebracht heeft om te oordelen dat verzoeker tekortgeschoten is in zijn beroepsplicht, is dat verzoeker, wegens zijn graad en anciënniteit, de bewoordingen in kwestie, hoe onduidelijk ze ook mogen geweest zijn, niet zo kon opvatten dat Philippe MARIUS toestemming had gekregen om halftijds op de dienst voor socio-professionele inschakeling te werken; dat ze dus ervan uitgaat dat de vraag of de voorzitter onpartijdig is, niet aan de orde is;

Overwegende dat de bewoordingen van Jean DEPAEPE de kern van het debat vormden, zoals blijkt uit het feit dat het vast bureau wou dat Nathalie DEVROEY haar getuigenis op haar erewoord bevestigde; dat de OCMW-voorzitter, terwijl verzoeker is gehoord, krachtig en herhaaldelijk heeft betwist dat hij datgene heeft gezegd wat als uitleg en rechtvaardiging voor het gedrag van verzoeker en Philippe MARIUS wordt aangehaald; dat de OCMW-voorzitter, daar hij persoonlijk betrokken was bij het vaststellen van de ten laste gelegde

tekortkomingen, niet meer de onpartijdigheid en onafhankelijkheid had die vereist zijn om een straf te kunnen uitspreken; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat het derde middel van het beroep niet hoeft te worden onderzocht, aangezien het niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 19 december 2000, waarbij het vast bureau van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Sint-Pieters-Woluwe Michel JOUREZ bij wijze van tuchtstraf een berisping geeft.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op dertig mei tweeduizend twee door:

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ

J.-Cl. GEUS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.